

Tôi nửa cười nửa mỉu:

- Thì nó ngậm lưỡi câu chứ sao! Nó không cắn câu sức mấy mình giật được!

- Nhưng lưỡi câu lòi cả ra ngoài! Trông ghê quá!

Chị Ngà vừa nói vừa rút cổ. Tôi nhìn xuống con cá lúc này đã thoi còn vùng vẫy. Nó nằm im trong tay tôi, bất lực và chịu đựng. Quả là lưỡi câu đã xuyên thủng mép nó, thò cả cạnh sắc ra ngoài. Nếu không vậy, có lẽ lúc này nó đã vùng thoát được. Động tác của chị Ngà chậm chạp và ngờ nghệch như thế, lũ cá ranh chỉ cần giây mạnh một cái là phi thân ngay xuống nước, dễ còn hơn đi dạo.

- Ai biểu tham ăn! Chị câu thêm vài con nữa đi! Xem chị với em ai câu được nhiều hơn!

Nào ngờ chị Ngà chẳng thèm đếm xỉa gì đến đề nghị hấp dẫn của tôi. Chị phán một câu khiến tôi cụt hứng:

- Thôi, chị không câu nữa đâu! Trường câu một mình đi!

- Câu một mình thì câu làm quái gì!

Tôi bực mình xằng giọng. Nhưng tôi không thèm năn nỉ. Tôi biết có năn nỉ cũng chẳng được. Chị Ngà là chúa nhất. Trông thấy con trùn ngoe nguẩy trên lưỡi câu, chị đã chết khiếp, lại thêm cái cảnh lưỡi thép móc thủng mồm con cá tham ăn, chị càng mất vía. Bây giờ có cho vàng cũng đừng hòng chị rớ tới cái cần câu. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, tôi đâm ra giận mình. Đã biết gan chị bé hơn gan thỏ, còn rủ đi câu cá câu cua làm gì cho rắc rối! Thà khi này chui rào qua rủ anh em thằng Chứng, bây giờ còn có lắm trò hay!

Thấy tôi ngồi im, tay cầm cần câu vẽ nguệch ngoạc trên mặt đất, chị Ngà nhích lại gần, khẽ hỏi:

- Bộ Trường giận chị hả?

- Giận đâu mà giận!